

LBRIS

We know
books

Sebastian A. Corn, Michael Haulică, Dănuț Ungureanu

Sebastian A. Corn, Michael Haulică, Dănuț Ungureanu
3.2

Copyright © Sebastian A. Corn, Michael Haulică, Dănuț Ungureanu
Copyright © TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORN, SEBASTIAN A.

3.2 / Sebastian A. Corn, Michael Haulică, Dănuț Ungureanu
Tritonic, 2016
ISBN: 978-606-749-192-0

I. HAULICĂ, MICHAEL
II. UNGUREANU, DĂNUȚ

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 234 / noiembrie 2016
Bun de tipar: noiembrie 2016
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

3.2

Cuprins

Sebastian A. Corn – Vonu	8
Un telefon, dincolo	44
Michael Haulică – Glitcherine	62
Căința	81
Dănuț Ungureanu – Dragostea la căpușe	98
Malawi, cu capitala la Zomba	118

Vonu

Amir ieși din terminalul Purani undeva la nord de Hale – o luă agale pe trotuar, fluierând un cântecel vechi, învățat *acasă*, la baza-mamă din Punjab. Habar n-avea despre ce era cântecelul și, de fapt, nici nu-i plăcea, dar monitorii îl puseseră să-l repete la nesfârșit pentru că așa îi creșteau șansele de a se pierde în mulțimea din jur. După o vreme, Amir se opri din fluierat. Ajunsesse la intersecția bulevardului Piemont cu strada Apusului. Puse mâinile în șolduri și, zâmbind din colțul gurii, îl privi din spate pe doctorul Tudor Brumă.

– Țsta e blestematul? întrebă Zunyat, grăbindu-se să-l prindă pe Amir din urmă.

– Țsta e.

– Măi, să fie, da' nu credeam că arată așa! Am auzit multe despre el, da' nu mi-l imaginam așa.

– Nici eu, pufni Amir și se întoarse, privind buimac de-a lungul bulevardului.

Doctorului Tudor Brumă nu-i păsa de discuție. Sculptat în marmură roșie de Rușchița și cocoțat pe un pedestal tronconic, doctorului nu-i mai păsa de nimic de o bună bucată de vreme. În fond, își terminase treaba cu patru decenii în urmă și singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut era să străjuiască intersecția de la nord de Hale, iluminat de halogenul Turnurilor Septentrion și scâldat în lumina sclipitoare a birourilor de lux din OYO Nord.

– Nu dăm puțin din picioare? încercă Zunyat să se facă simpatic, dar Amir nu-i răspunse.

Se uită, în schimb, la ceas: era 18.00. Legătura lor nu apăruse încă, iar oamenii din echipă se răspândiseră, stingheri parcă, prin furnicarul de la ieșirea din terminal, tropăind încoace și încolo pe sub cornișele scânteietoare din duraluminu ale Turnurilor Septentrion.

Cu totul, erau douăzeci și cinci de coțți strămutați în Punjab în urmă cu vreo treizeci de ani, după ce trupele Islamului Sufsunni cuceriseră Egiptul – slăvit fie numele lui Allah, al Profetului și al Orașului-Imperiu Punjab! Cei douăzeci și cinci se aflau în OYO tocmai din cauza insului sculptat de pe pedestal, decedat în urmă cu patru decenii și înmormântat într-o criptă de andezit la cimitirul Bellu din Central...

Tudor Brumă, doctor în genetică și scanning genealogic, laureat al Premiului Nobel pentru contribuții aduse sociologiei structurale, murise după ce transformase o țară cu teritoriu stabil și populație relativ omogenă într-o corporație pe care o numise, nimeni nu știa de ce, OYO. Activitatea lui furibundă, care pendula între laboratoare, saloane de recepție, coloane de demonstrații, confruntări de stradă și tribune electorale, îi adusesse peste Atlantic porecla *Broom A* – Mătura

Dintâi – pentru că pusese pe fâraș, după cum singur spunea, „un stat lipsit de trecut, ceea ce îl făcea susceptibil de a avea viitor, chiar dacă acest viitor se clădea pe renunțarea la caracteristicile unui stat...”.

Prin urmare, deîndată ce Tudor Brumă pusese mâna pe putere, cuvântul Corporație începuse să fie scris cu majusculă în actele ce făceau referire la o Românie devenită, pur și simplu, Corporația OYO – o structură lipsită de ipocrizia administrativ-birocrațică specifică guvernărilor.

Primul produs de export al Corporației: clonele Brumă, atent selecționate prin scanning genealogic, firește, pentru că nu merita să editezi decât indivizi valoroși d.p.d.v. caracterial sau al performanțelor mentale... Al doilea produs de export: echipe de geneticieni și psihanalști capabili să editeze clone la comandă: clone cu caracteristici subtile, elegante și, mai ales, cu un comportament controlabil. Se revărsaseră peste tot în lume, răspândind moda hainelor de hârtie de unică folosință, scotocind prin laboratoare, biblioteci și officii de stare civilă după descendenții unor nume ilustre, gata să le achiziționeze copyrightul genetic pentru OYO și să le editeze pentru oricine avea suficient de mulți bani...

Toate astea se petrecuseră într-o vreme în care cei douăzeci și cinci de copti erau încă în fașă, fără să aibă habar de Corporație sau de clone și fără să știe că odată și odată vor ajunge să se învârtă prin fața Turnurilor Septentrion, îngrijorați, întrebându-se dacă nu săreau cumva în ochii trecătorilor.

– Și dacă n-am nimerit unde trebuia? Dacă locul de întâlnire nu e aici? dădu glas Zunyat temerilor tuturor.

Amir dori să-l repeadă, dar un grup de călători dădu buza na afară din terminal, repezindu-se pe trotuarele iluminate portocaliu. Bine antrenăți, coptii se amestecară cu trecătorii,

prefăcându-se grăbiți să ajungă la niște ținte inexistente. Un elicopter vui pe deasupra bulevardului, iluminând fațadele clădirilor de parcă ar fi scotocit după niscaiva practicantii clandestini de bouldering. Un șofer își ambala mașina fără sens. O femeie între două vârste se repezi să traverseze, stârnind un cor de claxoane.

Pe Mohamed cel ascuns în gesturi! Coptii plecaseră din Punjab în grabă și erau complet dezorientați de viermuiala din OYO Nord! În plus, un copt n-o să se asemene niciodată cu ceea ce cândva, demult, purtase numele de român. Un copt este mai osos, mai brunet și se mișcă mult mai agale, cu răbdarea celui care se pregătește să traverseze o mare de nisip, în timp ce localnicii din OYO erau relativ albi, cam pufoși și evident agitați – of, misiunea asta blestemată, pregătită în pripă, risca să-i azvârle, înainte de toate, în mâinile polițiilor locale private, mai ales dacă legătura lor avea să mai întârzie...

Deodată, un Daxos opri la doi pași de unul dintre agenții lui Amir, iar șoferul se tot uita, întrebător, la individul înalt, măsliniu, cu tipologie uscățivă, de deșert. Agentul privi încurcat la Amir, cerșind o sugestie.

– Pe barba Profetului, e un taxi! înțelese Zunyat.

– Cum naiba a făcut asta de-a oprit un taxi? scrâșni Amir, furios.

Asta era, fir-ar să fie: tâmpitul ăla de agent făcuse cine știe ce gest necontrolat și ajunsese să oprească un taxi! Of, Mohamed, lucrurile nu merg bine deloc, chiar dacă ne veghezi de peste tot, ascuns până și în nasturii hainei mele, își spuse Amir. Dar, ce vrei... O misiune pusă la punct de pe-o zi pe alta n-avea cum să-i învețe subtilități de genul: cum să faci că să *nu* oprești taxiurile de care *nu* ai nevoie în OYO?

Amir nu avu de ales și, oftând, folosi vocea *internă* pentru a-și scoate subordonatul din încurcătură. Aminoacizii sintetizați în urmă cu atâta amar de ani de doctorul de pe soclu intrară în ebulliție, revărsând spusele lui Amir în cortexul agentului său:

Dacă tot ai oprit taxiul, acum urcă-te în el.

Agentul se zgâlțâi tot, ca parcurs de curent electric. Lobul Brumă fusese, și el, un bun de export. Dar OYO nu făcuse contract – că doar nu erau idioți – decât pentru produsele slab performante.

Unde să-i spun că merg? emise agentul spre Amir. *Și în ce limbă să-i vorbesc?*

Vorbește în idiom Mas-Sonic Youth! Spune-i că mergi la Sinaia. Ne aștepți acolo, imbecilule.

– Ce nebunie! exclamă Amir în viu grai, apoi înghiți în sec. Dacă ne interceptează șoferul...

– O secundă, îl întrerupse Zunyat și emise un mesaj în lungimea de undă selecționată la plecarea din Punjab; după câteva clipe zâmbi. E-n regulă. Șoferul de taxi nu prinde frecvența noastră. De altfel, monitorii m-au asigurat că frecvența pe care ne-au programat-o...

– Oh, mai lasă-mă cu asigurările monitorilor!

Agentul se apropiase de taxi. Șoferul deschise portiera, iar din automobil se revărsă o arie interpretată de Pavarotti, dată la maximum, auzită de Amir atât direct, în lobul Brumă, cât și pe căile naturale, auditive, defazată cu câteva fracțiuni de secundă. Să fi fost o înregistrare originală sau era doar producția vreuniei dintre multiplele clone Pavarotti care se învârteau în OYO în căutare de lucru?

– Necedincioși blestemați... zise Amir, scuipând într-o parte, în timp ce taxiul dispărea deja pe bulevardul Piemont, printre Turnurile din traverse cromate.

Of, prin ce *casbah* nenorocită trebuie să umblu întru slava Ta, Mohamed! – își spuse Amir, urmărind taxiul cu privirea. *Inch'Allah...* Chiar că era un oraș de rahat. Undeva la capătul bulevardului se înălțau, abrupt, Carpații Meridionali, iar la poalele acestora se zăreau ultimele clădiri din OYO Nord, ridicate fără nici o noimă printre pâlcurile de brazi și pășuni, doar din dorința nesăbuită de a înălța bare nichelate, uriașe ecrane cu plasmă, turnuri de aluminiu și portaluri din lemn sintetic peste pământurile curate lăsate de bunul Allah...

Creștini blestemați! – își mai zise Amir și își afișă în lobul Brumă harta cu care fusese încărcat la plecarea în misiune: bulevardul Piemont se oprea la numai doi kilometri de Posada, șerpuind în paralel cu versanturile abrupte, împădurite. De la Posada începeau serpentinele ce conduceau dincolo de Carpați, spre Platforma Studiourilor Transilvania. Pe acolo, prin laboratoarele acelor Studiouri satanice, fuseră educați inși precum clonele cretine ale lui Pavarotti, de pildă... Eretici spurcați de Issa Christ! se înfurie Amir. Nici măcar chipuri cioplite în lemn n-aveați voie să plămădiți, posedăților, iar voi editați, creșteți și lansați pe piețele controlate de Corporație inși în carne și oase, inși care vorbesc fără cusur, de nu mai știi cine ce e, de habar nu mai ai care se trage din os și sânge de muiere și care se scoboară direct din eprubetele voastre scârbavnice...

Of, cum de i-ai lăsat să se scalde în asemenea păcat, Allah?

Și cum de ne-ai lăsat pe noi să punem botul la găselnița lor diavolească?

– Mai bine și-ar trage-o în fund! încercă Zunyat să facă un banc, semn că trăsese cu urechea la gândurile lui Amir.

– Dacă deșteptul ăla din taxi se orientează – spuse Amir, ignorându-l – o să ajungă la Sinaia înaintea noastră.

– Banerjee e bine pregătit, zise Zunyat, după care continuă, emițând prin lobul Brumă: *Toți suntem bine pregătiți.*

– Suntem, recunosc Amir din colțul gurii. Dar e prima oară când punem piciorul în OYO.

Zunyat zâmbi într-un fel cam prea cleios și-i dădu înainte, în frecvența mentală: *Ți-e frică? Dacă ți-e frică, de ce-ai acceptat misiunea?*

Ca să nu te avanseze înaintea mea, jigodie – gândi Amir, excluzând lobul Brumă din toată ciorba. N-avea chef de cearță cu scârba de Zunyat. Așa că, nu spuse decât:

– De ce nu-ți economisești neurotransmițătorii, Zunyat? Ce-o să te faci când o să începem treaba? O să-ți sfârâie creierii pe uscat.

Zunyat strămbă din nas și privi în sus. Câteva elicoptere huruitoare se năpusteau printre Turnurile Septentrion, coborând dinspre muntele îndepărtat, către OYO Central. Era treaba lui dacă avea să-și consume depozitele sinaptice din lobul Brumă. Era treaba lui, nu a *domnișoarei* de Amir!

Agenții se împrăștiară iarăși, doar-doar aveau să scape de privirile călătorilor grăbiți care ieșeau din terminal. Mda... Agenții nu semănau deloc, dar *absolut* deloc, cu localnicii! Se repeziseră cu capul înainte în misiune, asta făcuseră... Ce-i drept, și timpul fusese împotriva lor. Trebuia să dibuiască pe nevăzute, aproape, drumul spre Sinaia, să ajungă la Palatul Peleş și să bubuie Consistoriul reunit de urgență într-una dintre săli. În lipsă de altceva, Amir mai trecu o dată în revistă secțiunile 2D ale orașului și jpegurile aeriene cu care îl încărcaseră la plecare... Mda... Dacă ar fi avut cum să intre pe culoarul sudic al Peleşului și dacă...

– Cum dracu' de reușesc aștia din OYO să acționeze la unison, când nici măcar guvern nu au? întrebă Zunyat deodată.

– Au un Consistoriu, nu? replică Amir, privind pieziș la Zunyat. Nu trebuie să aruncăm noi în aer Consistoriul ăsta?

Continuă să scoțoasă printre punctele de reper topografic stocate în lobul importat din OYO, care lob uite că era utilizat acum într-un spulberarea aceluiași OYO. Amir efectua un baleiaj mental al bulevardului Piemont până ce neurotransmițătorii i se recalibrară și capul începu să-i zvâcnească. Transfocă imaginea înregistrată în cortex, suprapunând cotele marcate în lobul Brumă peste imaginile reale proiectate pe retină.

– Turnul ăla înalt, de colo, e al firmei *Genar*, nu-i așa? îl întrebă pe Zunyat.

Zunyat se holbă spre panoul albastrui din vârful Turnului și începu să miște mărunț din buze.

– Acolo scrie *Liga Start*, zise el după o vreme. *Liga Start*, nu *Genar*!

Amir se sprijini de postamentul de pe care doctorul Brumă se prefăcea că privește spre munte.

– Ascultă, Zunyat! Ai idee ce s-a mai petrecut la Bursa OYO de când am părăsit Punjabul?

Zunyat nu răspunse. De fapt, părea că nici nu mai respiră, de parcă fusese prins cu mâța în sac. Eh, ce să faci, Zunyat o să rămână *mereu* doar un militar imbecil... în OYO, companiile își trăgeau una alteia covorul de sub picioare fără multă vorbă. Asta era legea Corporației: învingătorul lua tot și încă ceva pe deasupra, pentru că idiotul ăla de doctor lăsase în urma lui un război civil care nu se terminase nici până astăzi. Cu toate astea, nenorociții de rezidenți din OYO se pricepeau să se reunească într-un Consistoriu ori de câte ori Punjabul se pregătea să atace Statele Unite, sau când Statele Unite se considerau în stare de război cu Punjabul – căci cine